

Forslag til Rådets forordning om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældremyndighed, om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 og om ændring af forordning (EF) nr. 44/2001, for så vidt angår sager vedrørende underholdspligt

(2002/C 203 E/27)

KOM(2002) 222 endelig udg. — 2002/0110(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 3. maj 2002)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det Europæiske Fællesskab har sat sig som mål at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med dette formål for øje skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, som er nødvendige for, at det indre marked kan fungere tilfredsstillende.

(2) Det Europæiske Råd i Tammerfors fastslog, at princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser er hjørnestenen i et egentligt retligt område, og identificerede samværsretten som en prioritet.

(3) Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 af 29. maj 2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn ⁽¹⁾ fastsætter regler om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn, som er truffet i forbindelse med ægteskabssager.

(4) Den 3. juli 2000 forelagde Frankrig et initiativ til en rådsforordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om samværsret ⁽²⁾.

(5) Med det formål at lette den anvendelse af reglerne om forældremyndighed, som ofte er nødvendig i forbindelse med ægteskabssager, er det mere hensigtsmæssigt at have et enkelt instrument for ægteskabssager og sager vedrørende forældremyndighed.

(6) Anvendelsesområdet for denne forordning bør være civilretlige sager, herunder sager, der betragtes som svarende til retssager, men ikke rent religiøse sager. Derfor omfatter henvisningen til »retter« alle myndigheder, retslige og andre, med kompetence i de sager, der er omfattet af forordningen.

(7) Bekræftede dokumenter og forlig, der er indgået for retten, som kan fuldbyrdes i en medlemsstat, bør betragtes som svarende til »retsafgørelser«.

(8) Hvad angår retsafgørelser vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab, vedrører denne forordning kun opløsningen af ægteskabelige forbindelser, og den berører ikke spørgsmål som ægtefællernes skyld, ejendomsretlige følger af ægteskabet, underholdsforpligtelser eller andre foranstaltninger i tilknytning hertil.

(9) For at sikre en ensartet behandling af alle børn omfatter forordningen alle afgørelser om forældremyndighed, med undtagelse af underholdsforpligtelser, som er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ⁽³⁾, og af foranstaltninger, der er truffet som følge af strafferetlige overtrædelser begået af børn.

(10) De kompetencekriterier for sager om forældremyndighed, der anvendes i denne forordning, bør være baseret på, at barnets tarv skal varetages. Dette betyder, at kompetencen først og fremmest bør tillægges den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, med undtagelse af visse tilfælde, hvor barnets opholdssted ændres, eller hvor indehaverne af forældremyndigheden har aftalt andet.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 30.6.2000, s. 19.

⁽²⁾ EFT C 234 af 15.8.2000, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

- (11) Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager⁽¹⁾ bør finde anvendelse på forkyndelsen af dokumenter i forbindelse med sager anlagt i henhold til denne forordning.
- (12) Denne forordning bør ikke være til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende foreløbige, herunder sikrende, retsmidler over for personer eller aktiver, der befinder sig på den pågældende medlemsstats område.
- (13) I tilfælde af barnebortførelser bør retterne i den medlemsstat, hvortil barnet er bragt, eller hvor det tilbageholdes, kunne træffe midlertidige beskyttende foranstaltninger gående ud på ikke at tilbagegive barnet; disse foranstaltninger bør kunne erstattes af en afgørelse om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, der træffes af retterne i det land, hvor barnet havde sit tidligere faste opholdssted. Hvis sidstnævnte afgørelse medfører tilbagegivelse af barnet, bør dette ske, uden at der kræves nogen særlig procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen i den medlemsstat, hvortil barnet er bortført.
- (14) Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område⁽²⁾ kan anvendes til høring af barnet.
- (15) Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af afgørelser truffet i en medlemsstat er baseret på princippet om gensidig tillid, og begrundelserne for ikke-ankendelse bør begrænses til det nødvendige minimum. Sådanne begrundelser kan være overholdelse af de grundlæggende retsprinsipper i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, sikring af sagsøgte og parternes rettigheder, herunder barnets rettigheder, og afvisning af anerkendelse af uforenelige afgørelser.
- (16) Der bør ikke kræves nogen særlig procedure i fuldbyrdelsesmedlemsstaten for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om samværsret og afgørelser om tilbagegivelse, som er attesteret i oprindelsesmedlemsstaten i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning.
- (17) Centralmyndighederne bør samarbejde både generelt og i specifikke tilfælde, bl.a. med henblik på at fremme en løsning i mindelighed af familiestridigheder. Med dette formål for øje bør centralmyndighederne deltage i det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område, som er oprettet ved Rådets afgørelse 2001/470/EF af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område⁽³⁾.
- (18) Kommissionen bør være bemyndiget til at ændre bilag I, II og III vedrørende retter og appelprocedurer på grundlag af oplysninger fremsendt af den berørte medlemsstat.
- (19) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽⁴⁾, bør ændringer af bilag IV-VII vedtages efter forskriftsproceduren i henhold til nævnte afgørelses artikel 3.
- (20) På baggrund af ovenstående bør forordning (EF) nr. 1347/2000 ophæves og erstattes.
- (21) Forordning (EF) nr. 44/2001 bør med henblik på at gøre det muligt for de retter, der har kompetence i sager om forældremyndighed, i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, træffe afgørelse om underholdspligt.
- (22) Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (23) Danmark deltager i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark.
- (24) Denne forordning er i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet som omhandlet i traktatens artikel 5, da dens mål ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor bedre kan gennemføres på fællesskabsplan. Den går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (25) Nærværende forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, der er fastlagt ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den søger især at sikre fuld overholdelse af barnets grundlæggende rettigheder, som omhandlet i artikel 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder —

⁽¹⁾ EFT L 160 af 30.6.2000, s. 37.

⁽²⁾ EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 174 af 27.6.2001, s. 25.

⁽⁴⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG GRUNDLÆGGENDE PRINCIPPER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på alle civile retssager vedrørende:

a) skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab

og

b) tildeling, udøvelse, delegering, begrænsning eller ophævelse af forældremyndighed.

2. Uanset stk. 1 finder denne forordning ikke anvendelse på civile retssager vedrørende:

a) underholdspligt

og

b) foranstaltninger, der er truffet som et resultat af strafferetlige overtrædelser begået af børn.

3. Andre procedurer, som er officielt anerkendt i en medlemsstat, sidestilles med retssager.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning gælder følgende definitioner:

1) Betegnelsen »ret« dækker alle myndigheder i medlemsstaterne med kompetence i sager, der henhører under anvendelsesområdet for denne forordning, som omhandlet i artikel 1.

2) Ved »medlemsstat« forstås alle medlemsstater med undtagelse af Danmark.

3) Betegnelsen »retsafgørelse« dækker en afgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, såvel som en afgørelse vedrørende forældremyndighed, der er truffet af retten i en medlemsstat, uanset hvilken betegnelse, der anvendes for afgørelsen, herunder dekret, kendelse eller afgørelse.

4) Betegnelsen »domsstat« dækker den medlemsstat, hvor den afgørelse, der skal fuldbyrdes, er truffet.

5) Betegnelsen »fuldbyrdesmedlemsstat« dækker den medlemsstat, hvor den trufne afgørelse søges fuldbyrdet.

6) Betegnelsen »forældremyndighed« dækker rettigheder og pligter, der tildeles en fysisk eller juridisk person i kraft af en afgørelse, gældende lovgivning eller ved en aftale, der har retsvirkning, og som vedrører barnets person eller ejendom. Betegnelsen dækker bl.a. retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, og samværsret.

7) Betegnelsen »indehaver af forældremyndighed« dækker enhver person, der har forældremyndighed over et barn.

8) Udtrykket »retten til at bestemme, hvor barnets skal bo« omfatter rettigheder og pligter vedrørende omsorgen for et barn og især retten til at være medbestemmende om barnets faste opholdssted.

9) Betegnelsen »samværsret« omfatter retten til at bringe barnet til et sted, som ikke er dets faste opholdssted, i et begrænset tidsrum.

10) Betegnelsen »barnebortførelse« dækker et barns fjernelse eller tilbageholdelse, hvis:

a) der er tale om brud på rettigheder, som er opnået ved en afgørelse, gældende lovgivning eller en aftale, der har retsvirkning i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor barnet havde sit faste opholdssted umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen;

og

b) hvis retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, faktisk blev udøvet på tidspunktet for fjernelsen eller tilbageholdelsen, enten i fællesskab eller alene, eller ville være blevet udøvet, hvis fjernelsen eller tilbageholdelsen ikke havde fundet sted.

Artikel 3

Barnets ret til kontakt med begge forældre

Et barn har ret til at bevare et personligt forhold og en regelmæssig direkte kontakt med begge sine forældre, medmindre dette er i modstrid med barnets tarv.

Artikel 4

Barnets ret til at blive hørt

Et barn har ret til at blive hørt i anliggender vedrørende forældremyndigheden over det under hensyntagen til dets alder og modenhed.

KAPITEL II

KOMPETENCE

Afdeling 1

Skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab

Artikel 5

Generel kompetence

1. Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab er hos retterne i den medlemsstat:

a) på hvis område

- ægtefællerne har deres sædvanlige opholdssted, eller
- ægtefællerne havde deres sidste sædvanlige opholdssted, for så vidt som en af dem stadig opholder sig dér, eller
- sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, eller
- en af ægtefællerne, i tilfælde af fælles begæring, har sit sædvanlige opholdssted, eller
- sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst et år umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen, eller
- sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst seks måneder umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen og er statsborger i den pågældende medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil» dér

b) hvis nationalitet begge ægtefæller har, eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, hvor begge ægtefæller har »domicil».

2. I denne forordning svarer udtrykket »domicil» til det domicilbegreb, der anvendes i retsordenerne i Det Forenede Kongerige og Irland.

Artikel 6

Modkrav

Den ret, ved hvilken en sag verserer på grundlag af artikel 5, er også kompetent til at behandle et modkrav, for så vidt som dette falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

Artikel 7

Ændring af separation til skilsmisse

Den ret i en medlemsstat, der har truffet afgørelse om separation, er også kompetent til at ændre en sådan separation til skilsmisse, såfremt lovgivningen i den pågældende medlemsstat giver hjemmel hertil.

Artikel 8

De i artikel 5-7 indeholdte kompetencereglers eksklusive karakter

En ægtefælle

- a) som har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område eller
- b) som er statsborger i en medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil» på en af disse medlemsstaters område

kan kun sagsøges i en anden medlemsstat i henhold til artikel 5-7.

Artikel 9

Anden kompetence

1. Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 5-7, afgøres spørgsmålet om kompetencen i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning.

2. En statsborger i en medlemsstat, der har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område, kan i lighed med denne medlemsstats egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder i denne stat, over for en sagsøgt, der ikke har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, og som ikke enten er statsborger i en medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil» på en af disse medlemsstaters område.

Afdeling 2

Forældremyndighed

Artikel 10

Generel kompetence

1. Retterne i den medlemsstat, hvor et barn har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor sagen indbringes for retten, har kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende forældremyndighed.

2. Stk. 1 er undergivet bestemmelserne i artikel 11, 12 og 21.

Artikel 11

Fortsat kompetence hos den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sin faste bopæl

1. Hvis et barns faste opholdssted er ændret, har retterne i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde fast opholdssted, fortsat kompetence, hvis:

- a) der foreligger en afgørelse truffet af disse retter i overensstemmelse med artikel 10
- b) barnet har været bosat i den medlemsstat, hvor det har sit nye opholdssted, i en periode på under seks måneder på det tidspunkt, hvor sagen indbringes for retten

og

- c) en af indehaverne af forældremyndigheden fortsat er bosiddende i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit faste opholdssted.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis barnets nye opholdssted er blevet dets sædvanlige opholdssted, og hvis den i stk. 1, litra c), omhandlede indehaver af forældremyndigheden har godtaget, at retterne i denne medlemsstat har kompetence.

3. Med henblik på anvendelsen af denne artikel kan den omstændighed, at en indehaver af forældremyndigheden giver møde for en ret, ikke i sig selv indebære en godtagelse af rettens kompetence.

Artikel 12

Aftale om værneting

1. Den medlemsstats retter, der i medfør af artikel 5 har kompetence til at træffe afgørelse om en begæring om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, har kompetence i spørgsmål vedrørende forældremyndigheden over et fælles barn:

a) når barnet har sit sædvanlige opholdssted i en af medlemsstaterne

b) når mindst en af ægtefællerne har forældremyndighed over barnet

og

c) når disse retters kompetence er accepteret af ægtefællerne og tjener barnets tarv.

2. Retterne i en medlemsstat har kompetence når:

a) alle indehaverne af forældremyndigheden har godtaget rettens kompetence på det tidspunkt, hvor sagen indbringes

b) barnet har en væsentlig tilknytning til den pågældende medlemsstat, bl.a. i kraft af at en af indehaverne af forældremyndigheden har sit faste opholdssted i medlemsstaten, eller barnet er statsborger i medlemsstaten

og

c) en sådan kompetence varetager barnets tarv.

3. Kompetencen, jf. stk. 1, ophører:

a) så snart der er truffet endelig afgørelse om imødekommelse eller afvisning af begæringen om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskabet

eller

b) så snart der, såfremt der stadig verserer en sag om forældremyndighed på det i litra a) nævnte tidspunkt, er truffet endelig afgørelse i denne sag

eller

c) så snart de i litra a) og b) nævnte sager er afsluttet af anden grund.

4. Med henblik på anvendelsen af denne artikel kan den omstændighed, at en indehaver af forældremyndigheden giver møde for en ret ikke i sig selv indebære en godtagelse af rettens kompetence.

Artikel 13

Kompetence baseret på barnets opholdssted

1. Hvis et barns sædvanlige opholdssted ikke kan fastslås, og ingen ret i en medlemsstat har kompetence i medfør af artikel 11 eller 12, er retterne i den medlemsstat, hvor barnet opholder sig, kompetente.

2. Stk. 1 finder også anvendelse på flygtningebørn og børn, der er internationalt fordrevne på grund af uroligheder i deres land.

*Artikel 14***Anden kompetence**

Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 10-13 eller 21, afgøres spørgsmålet om kompetence i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning.

*Artikel 15***Overførsel til en ret, der er bedre egnet til at behandle sagen**

1. På grundlag af en ansøgning fra en indehaver af forældremyndigheden kan retterne i en medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet, i undtagelsestilfælde, hvor dette bedst varetager barnets tarv, overføre sagen til retterne i en anden medlemsstat:

- a) som tidligere var barnets sædvanlige opholdssted, eller
- b) er den medlemsstat, hvis nationalitet barnet har, eller
- c) som er det sædvanlige opholdssted for en indehaver af forældremyndigheden, eller
- d) er det sted, hvor barnets ejendom befinder sig.

Med henblik herpå udsætter retterne i den medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet, sagen og fastsætter en periode, inden for hvilket sagen skal indbringes for retterne i den pågældende medlemsstat.

Retterne i denne anden medlemsstat kan, hvis dette varetager barnets tarv, påtage sig kompetence inden for en måned efter det tidspunkt, hvor sagen indbringes. I så tilfælde afstår den ret, for hvilken sagen først er indbragt, fra at udøve kompetence. Ellers er det den ret, for hvilken sagen først er indbragt, der udøver kompetence.

2. Med henblik på anvendelsen af denne artikel arbejder retterne sammen, enten direkte eller gennem de centralmyndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 55.

*Afdeling 3***Fælles bestemmelser***Artikel 16***Indbringelse af en sag for retten**

En sag anses for anlagt ved en ret:

- a) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foran-

staltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte

eller

- b) hvis det pågældende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor det modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

*Artikel 17***Prøvelse af kompetencen**

En ret i en medlemsstat, for hvilken der indbringes en sag, som den pågældende ret ikke er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, og som en ret i en anden medlemsstat er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, skal af egen drift erklære sig inkompetent.

*Artikel 18***Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse**

1. Såfremt en sagsøgt, der har sit sædvanlige opholdssted på en anden stats område end den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, ikke giver møde, skal den kompetente ret udsætte sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at vedkommende har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.

2. Artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 skal anvendes i stedet for stk. 1 i nærværende artikel, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skulle fremsendes fra én medlemsstat til en anden i medfør af nævnte forordning.

3. Hvor Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 ikke finder anvendelse, skal artikel 15 i Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål anvendes, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skulle fremsendes til udlandet i medfør af nævnte konvention.

*Artikel 19***Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav**

1. Såfremt sager vedrørende skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab mellem samme parter fremsættes for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, af egen drift udsætte sagen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.

2. Såfremt krav vedrørende forældremyndighed over samme barn fremsættes for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, af egen drift udsætte sagen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.

3. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, skal den anden ret erklære sig inkompetent til fordel for den første.

Den part, der anlagde sagen ved den anden ret, kan i det tilfælde fremsætte sin begæring for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt.

Artikel 20

Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler

1. Denne forordnings bestemmelser er ikke til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende de foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der er fastsat i denne stats lovgivning, over for personer eller aktiver i denne stat, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet, jf. dog kapitel III.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger ophører med at finde anvendelse, når retterne i den medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet, har truffet en afgørelse.

KAPITEL III

BARNEBORTFØRELSE

Artikel 21

Kompetence

1. I tilfælde af barnebortførelse vil retterne i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen, fortsat udøve kompetence.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis barnet har fået sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat, og

a) hvis hver indehaver af retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, har godtaget fjernelsen eller tilbageholdelsen

eller

b) hvis samtlige følgende betingelser er opfyldt:

i) barnet har haft sædvanligt opholdssted i den pågældende anden medlemsstat i en periode af mindst et år efter, at

indehaveren af retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, har fået eller burde have fået kendskab til barnets opholdssted

ii) der ikke inden for den i nr. i) nævnte periode er fremsat nogen begæring om tilbagegivelse i henhold til artikel 22, stk. 1, eller der er truffet en afgørelse, som ikke medfører tilbagegivelse i overensstemmelse med artikel 24, stk. 3, eller der ikke er truffet nogen afgørelse om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, inden for et år efter, at sagen er indbragt for retten i henhold til artikel 24, stk. 2

og

iii) barnet er faldet til i sit nye miljø.

Artikel 22

Tilbagegivelse af barnet

1. Uden at dette berører nogen andre retsmidler, der er til rådighed, kan en indehaver af retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, fremsætte begæring om tilbagegivelse af et bortført barn over for centralmyndigheden i den medlemsstat, hvortil barnet er blevet bortført, enten direkte eller gennem en anden myndighed.

2. Efter at have modtaget en begæring om tilbagegivelse i henhold til stk. 1 skal centralmyndigheden i den medlemsstat, hvortil barnet er blevet bortført:

a) træffe de nødvendige foranstaltninger til at lokalisere barnet

og

b) sikre, at barnet er tilbagegivet inden for en måned efter, at det er lokaliseret, medmindre der fortsat er uafsluttede procedurer, som er indledt i henhold til stk. 3.

Centralmyndigheden i den medlemsstat, hvortil barnet er bortført, fremsender alle relevante oplysninger til centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen, og fremsætter eventuelt anbefalinger, der kan lette tilbagegivelsen, eller den fremsender alle relevante oplysninger og forbliver i kontakt under proceduren i henhold til stk. 3.

3. Tilbagegivelse af barnet kan kun nægtes ved, at retterne i den medlemsstat, hvortil barnet er bortført, anmodes om at træffe en beskyttende foranstaltning inden for det i stk. 2 angivne tidsrum.

Artikel 23

Foreløbige beskyttelsesforanstaltninger med henblik på, at barnet ikke tilbagegives

1. Retterne i den medlemsstat, hvortil barnet er bortført, træffer omgående afgørelse om en begæring om en beskyttende foranstaltning i henhold til artikel 22, stk. 3.

Barnet høres i løbet af proceduren, medmindre dette skønnes uhensigtsmæssigt på grund af barnets alder eller modenhed.

2. Retterne kan kun træffe afgørelse om en beskyttende foranstaltning vedrørende ikke-tilbagegivelse af barnet, hvis:

a) der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil udsætte barnet for fysisk eller psykisk overlast eller på anden vis bringe det i en ikke-acceptabel situation

eller

b) barnet protesterer mod at blive tilbagegivet og har nået en alder og modenhed, hvor det vil være passende at tage hensyn til dets synspunkter.

3. Den i henhold til stk. 1 truffede foranstaltning er foreløbig. De retter, der har truffet foranstaltningen, kan på ethvert tidspunkt beslutte, at den skal ophøre med at finde anvendelse.

En afgørelse om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, der er truffet i henhold til artikel 24, stk. 3, træder i stedet for den i henhold til stk. 1 truffede foranstaltning.

Artikel 24

Afgørelse om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo

1. Centralmyndigheden i den medlemsstat, hvortil barnet er bortført, underretter centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen, om enhver beskyttende foranstaltning, der er truffet i henhold til artikel 23, stk. 1, inden for to uger efter, at foranstaltningen er truffet, og den fremsender alle relevante oplysninger, bl.a. en udskrift af en eventuel høring af barnet.

2. Centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen, anmoder retterne i den pågældende medlemsstat inden for en måned efter at have modtaget de i stk. 1 omhandlede oplysninger om at træffe en afgørelse om retten til at bestemme, hvor barnet skal bo.

Enhver indehaver af forældremyndigheden kan også rette henvendelse til retterne med samme formål for øje.

3. De retter, for hvilke sagen er indbragt i henhold til stk. 2, træffer snarest muligt en afgørelse.

Under proceduren forbliver retten direkte eller indirekte eller gennem centralmyndigheden i kontrakt med den ret, der har truffet den beskyttende foranstaltning om ikke at tilbagegive barnet i henhold til artikel 23, stk. 1, med det formål at følge barnets situation.

Barnet høres i løbet af proceduren, medmindre dette skønnes uhensigtsmæssigt på grund af dets alder eller modenhed. Med dette formål for øje tager retten hensyn til de oplysninger, der fremsendes i henhold til stk. 1, og den anvender, hvor det er hensigtsmæssigt, bestemmelserne om samarbejde i forordning (EF) nr. 1206/2001.

4. Centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen, underretter den medlemsstat, hvortil barnet er blevet bortført, om den afgørelse, der er truffet i henhold til stk. 3, og den fremsender alle relevante oplysninger og fremsætter anbefalinger, hvor dette er hensigtsmæssigt.

5. En afgørelse, der er truffet i henhold til stk. 3, som medfører barnets tilbagegivelse, og som er attesteret i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel IV, afdeling 3, anerkendes og fuldbyrdes, uden at der kræves nogen særlig procedure, med det begrænsede formål at få barnet tilbagegivet.

Med henblik på anvendelsen af dette stykke skal en afgørelse truffet i henhold til stk. 3 kunne fuldbyrdes, uanset om den appelleres.

Artikel 25

Honorarer og andre omkostninger

1. Den bistand, centralmyndighederne yder, er gratis.

2. Retterne kan pålægge en person, der har bortført et barn, at betale alle omkostninger, herunder retsomkostninger, i forbindelse med lokalisering og tilbagegivelse af barnet.

KAPITEL IV

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Afdeling 1

Anerkendelse

Artikel 26

Anerkendelse af retsafgørelse

1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

Bestemmelserne i dette kapitel finder ligeledes anvendelse på fastsættelse af sagsomkostninger i forbindelse med sager omfattet af denne forordning og på fuldbyrdelse af enhver kendelse om sådanne sagsomkostninger.

Officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, samt forlig, der er indgået for retten under en retssag, og som er eksigible i den medlemsstat, hvor de er indgået, anerkendes og erklæres for eksigible på samme vilkår som afgørelser.

2. Der må navnlig ikke stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde i forbindelse med ajourføring af en medlemsstats civilstandsregister på grundlag af en retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, der er truffet i en anden medlemsstat, når den pågældende afgørelse ikke længere kan gøres til genstand for appel eller genoptagelse i henhold til sidstnævnte medlemsstats lovgivning, jf. dog stk. 3.

3. En berettiget part kan efter fremgangsmåden i afdeling 2 i dette kapitel få fastslået, at en retsafgørelse skal anerkendes, eller at en retsafgørelse ikke skal anerkendes, jf. dog afdeling 3 i dette kapitel.

Den stedlige kompetence for den ret, der er anført i bilag I, fastsættes i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, i hvilken sagen vedrørende anerkendelse eller ikke-anerkendelse er anlagt.

4. Gøres anerkendelsen af en retsafgørelse gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, kan denne ret træffe afgørelse i spørgsmålet.

Artikel 27

Grunde til ikke-anerkendelse af afgørelser om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab

En retsafgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab kan ikke anerkendes:

- a) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
- b) hvor den sagsøgte er dømt som udebleven, eller hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at sagsøgte utvetydigt har accepteret afgørelsen

c) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der er truffet i en sag mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til eller

d) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i en ikke-medlemsstat mellem de samme parter, og denne tidligere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 28

Grunde til ikke-anerkendelse af afgørelser vedrørende forældremyndighed

En retsafgørelse om forældremyndighed kan ikke anerkendes:

- a) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, idet der samtidig skal tages hensyn til barnets tarv
 - b) såfremt den, bortset fra i hastetilfælde, er truffet, uden at barnet har haft mulighed for at blive hørt, hvilket er i strid med grundlæggende retsplejprinsipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
 - c) hvor en person er dømt som udebleven, eller såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den pågældende i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at vedkommende utvetydigt har accepteret afgørelsen
 - d) på anmodning af en person, der gør gældende, at afgørelsen krænker vedkommendes forældremyndighed, såfremt afgørelsen er truffet, uden at vedkommende har haft mulighed for at blive hørt
 - e) såfremt den er uforenelig med en afgørelse om forældremyndighed, der efterfølgende er truffet i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
- eller
- f) såfremt den er uforenelig med en afgørelse om forældremyndighed, der senere er truffet i en anden medlemsstat eller i den ikke-medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, og denne senere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

*Artikel 29***Forbud mod prøvelse af kompetencen for retterne i domsstaten**

Kompetencen for retterne i domsstaten kan ikke efterprøves. Kompetencereglerne i artikel 5-9, 10-14 og 21 er ikke omfattet af den i artikel 27, litra a), og artikel 28, litra a), betingelse vedrørende grundlæggende retsprincipper.

*Artikel 30***Forskelle i anvendelig lovgivning**

Anerkendelse af en retsafgørelse kan ikke nægtes under henvisning til, at lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke tillader skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab på samme grundlag.

*Artikel 31***Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet**

En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

*Artikel 32***Udsættelse af sagen**

1. Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, gældende ved en ret i en anden medlemsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt afgørelsen er blevet anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse.

2. Gøres anerkendelse af en retsafgørelse, der er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, gældende ved en ret i en anden medlemsstat, kan denne udsætte sagen, såfremt fuldbyrdelsen er udsat i domsstaten ved iværksættelse af appel eller genoptagelse.

*Afdeling 2***Anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel***Artikel 33***Eksigible retsafgørelser**

1. De i en medlemsstat trufne retsafgørelser om udøvelse af forældremyndigheden over et barn, som er eksigible i den pågældende stat, og som er blevet forkyndt, fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de på anmodning af en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i denne stat.

2. I Det Forenede Kongerige kan sådanne retsafgørelser dog fuldbyrdes i England og Wales, Skotland eller Nordirland, når de på anmodning af en berettiget part er blevet registreret med henblik på fuldbyrdelse i den pågældende del af Det Forenede Kongerige.

*Artikel 34***Retternes stedlige kompetence**

1. Anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, fremsættes over for den ret, der er angivet i bilag I.

2. Rettens stedlige kompetence afgøres på grundlag af den parts sædvanlige opholdssted, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller på grundlag af det sædvanlige opholdssted for det barn, som måtte være berørt af anmodningen.

Hvis ingen af de i første afsnit nævnte steder er beliggende i fuldbyrdesmedlemsstaten, afgøres rettens stedlige kompetence på grundlag af stedet for fuldbyrdelsen.

*Artikel 35***Procedure**

1. Fremgangsmåden ved fremsættelse af anmodningen afgøres efter lovgivningen i fuldbyrdesmedlemsstaten.

2. Den, som fremsætter anmodningen, skal vælge en procesuel bopæl i retskredsen for den ret, som anmodningen er indgivet til. Såfremt lovgivningen i fuldbyrdesmedlemsstaten ikke har regler om et sådant valg af bopæl, skal den, som fremsætter anmodningen, udpege en procesfuldmægtig.

3. De i artikel 42 og 44 nævnte dokumenter skal vedlægges anmodningen.

*Artikel 36***Rettens afgørelse**

1. Den ret, som behandler anmodningen, skal træffe sin afgørelse snarest muligt. Den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling gøre indsigelser over for retten.

2. Anmodningen kan kun afslås af en af de i artikel 27, 28 og 29 anførte grunde.

3. En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

*Artikel 37***Underretning om afgørelsen**

Den ansvarlige retsembedsmand drager omsorg for, at den, der har fremsat anmodningen, straks og på den måde, der er foreskrevet i lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, får underretning om den afgørelse, der er truffet vedrørende anmodningen.

*Artikel 38***Appel af afgørelsen**

1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.

2. Appel skal ske til den ret, der er angivet i bilag II.

3. Appellen skal behandles i overensstemmelse med reglerne om kontradiktorisk procedure.

4. Hvis appellen indgives af den part, der anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, tilsiges til at give møde for den ret, der behandler appellen. Giver den pågældende part ikke møde, finder artikel 18 anvendelse.

5. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges under henvisning til afstanden.

*Artikel 39***Appelininstanser samt retsmidler**

Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag III.

*Artikel 40***Udsættelse af sagen**

1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 38 eller 39, kan efter anmodning fra den part, mod hvem der

anmodes om fuldbyrdelse, udsætte fuldbyrdelsesproceduren, såfremt retsafgørelsen i domsstaten er anfægtet ved ordinær appel eller genoptagelse, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet. I sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel eller genoptagelse.

2. Såfremt retsafgørelsen er truffet i Irland eller Det Forenede Kongerige, skal enhver form for appel eller genoptagelse i den pågældende domsstat anses som et ordinært retsmiddel ved anvendelsen i stk. 1.

*Artikel 41***Delvis fuldbyrdelse**

1. Såfremt der ved en retsafgørelse er taget stilling til flere krav, og fuldbyrdelse ikke kan tillades for så vidt angår dem alle, skal retten tillade fuldbyrdelse af et eller flere af kravene.

2. Den, som fremsætter anmodningen, kan anmode om delvis fuldbyrdelse.

*Artikel 42***Dokumenter**

1. Den part, der søger eller anfægter anerkendelse af en retsafgørelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal fremlægge:

a) en genpart af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå ægtheden

og

b) den attest, som er omhandlet i artikel 44.

2. Hvor det drejer sig om en udeblivelsesdom, skal den part, der søger anerkendelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, desuden fremlægge:

a) det originale dokument eller en bekræftet genpart, hvoraf det fremgår, at det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt er blevet forkyndt for den udeblevne part

eller

b) et dokument, der angiver, at sagsøgte utvetydigt har accepteret retsafgørelsen.

Artikel 43

Manglende dokumenter

1. Såfremt de i artikel 42, stk. 1, litra b), eller stk. 2, nævnte dokumenter ikke fremlægges, kan retten fastsætte en frist for deres tilvejebringelse eller anerkende tilsvarende dokumenter eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

2. Såfremt retten kræver det, skal der foretages en oversættelse af dokumenterne. Oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af medlemsstaterne.

Artikel 44

Attest vedrørende retsafgørelser i ægteskabssager og attest vedrørende retsafgørelser om forældremyndighed

Den kompetente ret eller myndighed i domsstaten skal på anmodning af en berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag IV (retsafgørelser i ægteskabssager) eller bilag V (retsafgørelser om forældremyndighed).

Afdeling 3

Fuldbyrkelse vedrørende samværsret og tilbagegivelse af et barn

Artikel 45

Omfattede områder

1. Denne afdeling finder anvendelse på:

a) samværsret, der er tildelt en af et barns forældre

og

b) tilbagegivelse af et barn i medfør af en afgørelse om, hvor barnet skal opholde sig, truffet i henhold til artikel 24, stk. 3.

2. Bestemmelserne i denne afdeling er ikke til hinder for, at en indehaver af forældremyndigheden kan anmode om anerkendelse og fuldbyrkelse i overensstemmelse med bestemmelserne i afdeling 1 og 2 i dette kapitel.

Artikel 46

Samværsret

1. Den i artikel 45, stk. 1, litra a), omhandlede samværsret, som er tildelt ved en afgørelse, som kan fuldbyrdes, og som er

truffet i en medlemsstat, anerkendes og fuldbyrdes i alle andre medlemsstater, uden at der kræves nogen særlig procedure, hvis afgørelsen opfylder de proceduremæssige krav og er blevet attesteret i domsstaten i overensstemmelse med stk. 2 i denne artikel.

2. Retten i domsstaten udsteder kun den i stk. 1 omhandlede attest, hvis:

a) retsafgørelsen ikke er truffet for en udebleven sagsøgt

og

b) barnet har haft mulighed for at blive hørt, medmindre en høring er fundet uhensigtsmæssig på grund af barnets alder eller modenhed.

Retten i domsstaten udsteder den i stk. 1 omhandlede attest på begæring af en indehaver af samværsretten og med anvendelse af standardformularen i bilag VI (attest vedrørende samværsret).

Attesten udfyldes på det sprog, som retsafgørelsen er udfærdiget på.

Artikel 47

Tilbagegivelse af barnet

1. Den i artikel 45, stk. 1, litra b), omhandlede tilbagegivelse af barnet i medfør af en afgørelse, som kan fuldbyrdes, og som er truffet i en medlemsstat, anerkendes og fuldbyrdes i alle andre medlemsstater, uden at der kræves nogen særlig procedure, hvis afgørelsen opfylder de proceduremæssige krav og er blevet attesteret i domsstaten i overensstemmelse med stk. 2 i denne artikel.

2. Retten i domsstaten udsteder kun den i stk. 1 omhandlede attest, hvis barnet har haft mulighed for at blive hørt, medmindre en høring er fundet uhensigtsmæssig på grund af barnets alder eller modenhed.

Retten i domsstaten udsteder denne attest på eget initiativ og med anvendelse af standardformularen i bilag VII (attest vedrørende tilbagegivelse).

Attesten udfyldes på det sprog, som retsafgørelsen er udfærdiget på.

Artikel 48

Appel

Udstedelsen af en attest i henhold til artikel 46, stk. 1, eller artikel 47, stk. 1, kan ikke påklages.

Artikel 49

Dokumenter

1. En part, der begærer fuldbyrdelse af en retsafgørelse, skal forelægge:

- a) en genpart af retsafgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå ægtheden

og

- b) den attest, der er omhandlet i artikel 46, stk. 1, eller artikel 47, stk. 1.

2. Med henblik på anvendelsen af denne artikel skal den i artikel 46, stk. 1, omhandlede attest, hvor det er nødvendigt, ledsages af en oversættelse af punkt 10 vedrørende ordningerne for udøvelse af samværsretten.

Oversættelsen skal være til fuldbyrdelsesmedlemsstatens officielle sprog eller til et af dens officielle sprog eller til et sprog, som fuldbyrdelsesmedlemsstaten udtrykkeligt har godtaget. Oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af medlemsstaterne.

Der kræves ikke nogen oversættelse af den i artikel 47, stk. 1, omhandlede attest.

Afdeling 4

Andre bestemmelser

Artikel 50

Fuldbyrdelsesprocedure

Fuldbyrdelsesproceduren er undergivet lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.

Artikel 51

Praktiske ordninger vedrørende udøvelsen af samværsret

1. Retterne i fuldbyrdelsesmedlemsstaten kan fastlægge de praktiske ordninger for udøvelse af samværsretten, hvis de nødvendige ordninger ikke er fastlagt i den afgørelse, der er truffet af den medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet, og under forudsætning af at de væsentlige elementer i den pågældende afgørelse er overholdt.

2. De praktiske ordninger, der er fastlagt i henhold til stk. 1, ophører med at finde anvendelse i medfør af en senere afgørelse truffet af retterne i den medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet.

Artikel 52

Fri proces

Har den, som fremsætter anmodningen, i domsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, skal den pågældende under den i artikel 26, 33 og 51 fastlagte procedure have meddelt fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i fuldbyrdelsesmedlemsstaten.

Artikel 53

Sikkerhed eller depositum

Det kan ikke pålægges den part, som i en medlemsstat anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med følgende begrundelse:

- a) at vedkommende ikke har sædvanligt opholdssted på den pågældende medlemsstats område, eller
- b) at vedkommende er udlænding eller, hvis der anmodes om fuldbyrdelse i Det Forenede Kongerige eller Irland, at vedkommende ikke har »domicil« i en af disse medlemsstater.

Artikel 54

Legalisering eller tilsvarende formalitet

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formaliteter med hensyn til de i artikel 42, 43 og artikel 49 nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter.

KAPITEL V

SAMARBEJDE MELLEM CENTRALMYNDIGHEDERNE

Artikel 55

Udpegelse

Hver medlemsstat udpeger en centralmyndighed, som skal bistå ved anvendelsen af denne forordning.

Ud over den centralmyndighed, der udpeges i henhold til stk. 1, kan en medlemsstat, hvor to eller flere retsordener eller regelsæt vedrørende sagsområder, der er omfattet af denne forordning, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder, udpege en myndighed for hver territorial enhed og specificere deres territoriale kompetence. I disse tilfælde kan meddelelser sendes enten direkte til den kompetente territoriale myndighed eller til centralmyndigheden, som vil være ansvarlig for at videresende dem til den kompetente territoriale myndighed og for at underrette afsenderen herom.

Artikel 56

Generelle funktioner

Centralmyndighederne etablerer et informationssystem vedrørende nationale lovgivninger og procedurer og træffer generelle foranstaltninger til at forbedre anvendelsen af denne forordning og til at styrke deres indbyrdes samarbejde, herunder udvikling af grænseoverskridende samarbejdsmekanismer for mægling.

Til dette formål anvendes det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område, som er oprettet ved afgørelse 2001/470/EF.

Artikel 57

Samarbejde om specifikke sager

Centralmyndighederne samarbejder om specifikke sager, bl.a. for at sikre, at forældremyndigheden over et barn rent faktisk udøves. Med henblik herpå skal de direkte eller gennem offentlige myndigheder eller andre organer i overensstemmelse med deres lovgivning:

a) udveksle oplysninger:

i) om barnets situation

ii) om igangværende procedurer, eller

iii) om afgørelser, der er truffet vedrørende barnet

b) fremsætte anbefalinger, hvor det er hensigtsmæssigt, bl.a. med henblik på at koordinere en beskyttende foranstaltning truffet i den medlemsstat, hvor barnet opholder sig, med en afgørelse truffet i den medlemsstat, som er kompetent til at påkende sagens realitet

c) træffe alle nødvendige foranstaltninger til at lokalisere og tilbagegive barnet, herunder indlede procedurer med dette formål for øje i henhold til artikel 22-24

d) meddele oplysninger og yde bistand til indehavere af forældremyndigheden, som søger at få anerkendt og fuldbyrdet afgørelser på deres territorium, bl.a. afgørelser vedrørende samværsret og tilbagegivelse af barnet

e) støtte kommunikationen retterne imellem, bl.a. med det formål at overføre en sag i henhold til artikel 15 eller at træffe afgørelse i sager om barnebortførelser i henhold til artikel 22-24

f) fremme enighed mellem indehaverne af forældremyndigheden gennem mægling eller andre midler og foranstalte et samarbejde over grænserne med dette formål for øje.

Artikel 58

Arbejdsmetode

1. En indehaver af forældremyndigheden kan indgive en anmodning om bistand til centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor vedkommende har sit sædvanlige opholdssted, eller til centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted eller opholder sig. Hvis der i anmodningen henvises til en afgørelse, der er truffet i medfør af denne forordning, skal indehaveren af forældremyndigheden vedlægge anmodningen de relevante attester, der er omhandlet i artikel 44, artikel 46, stk. 1 eller artikel 47, stk. 1.

2. Hver medlemsstat meddeler Kommissionen, hvilke(t) af Den Europæiske Unions andre sprog end dens eget, den kan godtage anvendt i forbindelse med meddelelser til centralmyndighederne.

3. Den bistand, centralmyndighederne yder i henhold til artikel 57, er gratis.

4. Hver centralmyndighed afholder sine egne omkostninger.

Artikel 59

Møder

Kommissionen indkalder til møder mellem centralmyndighederne via det europæiske retlige netværk for civil- og handelssager, som er oprettet ved afgørelse 2001/470/EF.

KAPITEL VI

FORHOLDET TIL ANDRE INSTRUMENTER

Artikel 60

Forholdet til andre instrumenter

1. Med forbehold af artikel 63 og nærværende artikels stk. 2 træder denne forordning for så vidt angår medlemsstaterne i stedet for de konventioner mellem to eller flere medlemsstater, som gælder på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning.

2. a) Finland og Sverige kan erklære, at konventionen af 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende international-privatretnlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål, med tilhørende slutprotokol, helt eller delvis skal finde anvendelse på deres indbyrdes forbindelser i stedet for bestemmelserne i denne forordning. Disse erklæringer offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* som bilag til forordningen. De nævnte medlemsstater kan på ethvert tidspunkt trække erklæringen helt eller delvis tilbage.

b) Princippet om ikke-forskelsbehandling af unionsborgerne på grundlag af nationalitet skal overholdes.

c) Kompetencereglerne i fremtidige aftaler, der indgås mellem de i litra a) omhandlede medlemsstater, og som angår sagsområder, der er omfattet af denne forordning, skal være i overensstemmelse med kompetencereglerne i denne forordning.

d) Afgørelser, der i en af de nordiske stater, som har fremsat den i litra a) omhandlede erklæring, er truffet af en kompetent myndighed svarende til en af dem, der er omhandlet i kapitel II og III i denne forordning, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater efter bestemmelserne i kapitel IV i denne forordning.

3. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:

a) en kopi af de i stk. 2, litra a) og c), omhandlede aftaler og ensartede lovgivninger, der gennemfører disse aftaler

b) meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne aftaler eller ensartede lovgivninger.

Artikel 61

Forholdet til visse multilaterale konventioner

Denne forordning har i forbindelserne mellem medlemsstaterne forrang frem for følgende konventioner, for så vidt angår sagsområder, som er omfattet af denne forordning:

a) Haagerkonventionen af 5. oktober 1961 om myndighedernes kompetence og lovvalget i sager vedrørende beskyttelse af mindreårige

b) Luxembourg-konventionen af 8. september 1967 om anerkendelse af afgørelser om ægteskabs gyldighed

c) Haagerkonventionen af 1. juni 1970 om anerkendelse af skilsmisser og separationer

d) den europæiske konvention af 20. maj 1980 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed

e) Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser

f) Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samar-

bejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige.

Artikel 62

Traktater med Pavestolen

1. Anvendelsen af denne forordning berører ikke den internationale traktat (konkordat) mellem Pavestolen og Portugal, undertegnet den 7. maj 1940 i Vatikanstaten.

2. Afgørelser om et ægteskabs ugyldighed, som træffes i henhold til den i stk. 1 nævnte traktat, anerkendes i medlemsstaterne på de i kapitel IV, afdeling 1, anførte vilkår.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse på følgende internationale traktater (konkordater) med Pavestolen:

a) Concordato lateranense af 11. februar 1929 mellem Italien og Pavestolen som ændret ved den aftale med tillægsprotokol, der blev undertegnet den 18. februar 1984 i Rom

b) aftalen af 3. januar 1979 mellem Pavestolen og Spanien om retlige anliggender.

4. De i stk. 2 omhandlede afgørelser kan med henblik på anerkendelse i Italien og Spanien underkastes de samme procedurer og den samme kontrol som afgørelser truffet af kirkeretter på grundlag af de i stk. 3 nævnte internationale traktater med Pavestolen.

5. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen:

a) en kopi af de i stk. 1 og 3 omhandlede traktater, og

b) meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer i sådanne traktater.

KAPITEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 63

1. Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter samt på forlig, der er indgået for retten under en retssag, efter den dato, hvor den finder anvendelse i overensstemmelse med artikel 71.

2. Retsafgørelser, som er truffet efter datoen for denne forordnings anvendelse, i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, men efter ikrafttrædelsesdatoen for forordning (EF) nr. 1347/2000, skal anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i kapitel IV, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II og III i denne forordning eller i forordning (EF) nr. 1347/2000 eller i en konvention, som, da sagen blev anlagt, var gældende mellem domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

3. Retsafgørelser, som er truffet inden datoen for denne forordnings anvendelse i sager, der er anlagt efter ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000, skal anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i kapitel IV i denne forordning under forudsætning af, at de vedrører skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab eller forældremyndighed over børn af begge ægtefæller i forbindelse med disse ægteskabsprocedurer.

4. Retsafgørelser, som er truffet inden datoen for denne forordnings anvendelse, men efter ikrafttrædelsesdatoen for forordning (EF) nr. 1347/2000 i sager, der er anlagt inden ikrafttrædelsesdatoen for forordning (EF) nr. 1347/2000, anerkendes og fuldbyrdes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel IV i denne forordning under forudsætning af, at de vedrører skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab eller forældremyndighed over børn af begge ægtefæller i forbindelse med disse ægteskabsprocedurer, og at kompetencen er baseret på regler, der var i overensstemmelse med dem, der er omhandlet i enten kapitel II eller III i denne forordning eller i forordning (EF) nr. 1347/2000 eller i en konvention, der, da sagen blev indbragt, var gældende mellem domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 64

Medlemsstater med to eller flere retsordener

For så vidt angår en medlemsstat, hvor to eller flere retsordener eller regelsæt vedrørende sagsområder, der er omfattet af denne forordning, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder:

- a) forstås en henvisning til sædvanligt opholdssted på denne medlemsstats område som en henvisning til sædvanligt opholdssted på en territorial enheds område
- b) forstås en henvisning til nationalitet som en henvisning til tilhørsforhold til en territorial enhed som fastsat efter den pågældende medlemsstats lovgivning

- c) forstås en henvisning til myndighederne i en medlemsstat som en henvisning til de berørte myndigheder i den territoriale enhed i den pågældende medlemsstat
- d) forstås en henvisning til reglerne i denne medlemsstat som en henvisning til reglerne i den territoriale enhed, hvor kompetence, anerkendelse eller fuldbyrdelse gøres gældende.

Artikel 65

Oplysninger om centralmyndigheder og sprog

Inden for tre måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse fremsender medlemsstaterne til Kommissionen:

- a) navne, adresser og kommunikationsmidler for de centralmyndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 55
- b) meddelelse om, hvilke sprog der godtages i forbindelse med meddelelser til centralmyndigheder i henhold til artikel 58, stk. 2,
- c) meddelelse om, hvilke sprog der godtages i forbindelse med attesteringen af samværsret i henhold til artikel 49, stk. 2.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen alle ændringer af disse oplysninger.

Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for offentligheden.

Artikel 66

Ændringer af bilag I, II og III

Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om tekster, der indebærer ændring af listerne over kompetente retter og appelmuligheder i bilag I-III.

Kommissionen ændrer de berørte bilag i overensstemmelse hermed.

Artikel 67

Ændringer af bilag IV-VII

Enhver ændring af standardformularerne i bilag IV-VII vedtages efter proceduren i artikel 68, stk. 2.

*Artikel 68***Udvalg**

1. Kommissionen bistås af et udvalg, som består af repræsentanter for medlemsstaterne og ledes af Kommissionens repræsentanter.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes den i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede rådgivningsprocedure i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3.

3. Udvalget fastsætter selv sin forretningsorden.

*Artikel 69***Ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000**

1. Forordning (EF) nr. 1347/2000 ophæves fra datoen for anvendelsen af denne forordning i overensstemmelse med artikel 71.

2. Enhver henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 skal forstås som en henvisning til denne forordning i overensstemmelse med den sammenlignende tabel i bilag VIII.

*Artikel 70***Ændring af forordning (EF) nr. 44/2001**

Artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 44/2001 erstattes af følgende:

»2. i sager om underholdspligt, ved retten på det sted, hvor den berettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, eller, ved krav i forbindelse med en sag om en persons retlige status, ved den ret, der efter sin egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet, eller ved krav i forbindelse med en sag om forældremyndighed, ved den ret, der i henhold til Rådets forordning (EF) nr. ... (om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældremyndighed) (*) er kompetent til at behandle sagen

(*) EFT L ...«

*Artikel 71***Ikrafttrædelse**

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 2003.

Den anvendes fra den 1. juli 2004 med undtagelse af artikel 65, som anvendes fra den 1. juli 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

BILAG I

Den i artikel 26 og 33 omhandlede anmodning skal fremsættes over for følgende retter:

- i Belgien, »tribunal de première instance«/»rechtbank van eerste aanleg«/»erstinstanzliches Gericht«
 - i Tyskland:
 - i distriktet for »Kammergericht« (Berlin): »Familiengericht Pankow/Weißensee«
 - i distrikterne for de øvrige »Oberlandesgerichte«: »Familiengericht«, som er beliggende samme sted som »Oberlandesgericht«
 - i Grækenland, »Μονομελές Πρωτοδικείο«
 - i Spanien, »Juzgado de Primera Instancia«
 - i Frankrig, præsidenten for »Tribunal de grande instance«
 - i Irland, »High Court«
 - i Italien, »Corte d'appello«
 - i Luxembourg, præsidenten for »Tribunal d'arrondissement«
 - i Nederlandene, præsidenten for »arrondissementsrechtbank«
 - i Østrig, »Bezirksgericht«
 - i Portugal, »Tribunal de Comarca« eller »Tribunal de Família«
 - i Finland, »kärajaoikeus«/»tingsrätten«
 - i Sverige, »Svea hovrätt«
 - i Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales, »High Court of Justice«
 - b) i Skotland, »Court of Session«
 - c) i Nordirland, »High Court of Justice«
 - d) i Gibraltar, »Supreme Court«
-

BILAG II

En afgørelse kan appelleres efter artikel 38 til følgende retter:

- i Belgien:
 - a) den part, der har anmodet om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appellere afgørelsen til »cour d'appel«/»hof van beroep«
 - b) den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, kan anfægte afgørelsen over for »tribunal de première instance«/»rechtbank van eerste aanleg«/»erstinstanzliches Gericht«
- i Tyskland, »Oberlandesgericht«
- i Grækenland, »Εφετείο«
- i Spanien, »Audiencia Provincial«,

- i Frankrig, »Cour d'appel«,
- i Irland, »High Court«
- i Italien, »Corte d'appello«
- i Luxembourg, »Cour d'appel«,
- i Nederlandene:
 - a) »gerechtshof«, hvis afgørelsen appelleres af den part, der har anmodet om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, eller af den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, når denne har givet møde
 - b) »arrondissementsrechtbank«, hvis afgørelsen appelleres af den part, mod hvem der er anmodet om fuldbyrdelse, når denne ikke har givet møde
- i Østrig, »Bezirksgericht«
- i Portugal, »Tribunal da Relação«,
- i Finland, »käräjäoikeus«/»tingsrätten«
- i Sverige, »Svea hovrätt«
- i Det Forenede Kongerige:
 - a) i England og Wales, »High Court of Justice«
 - b) i Skotland, »Court of Session«
 - c) i Nordirland, »High Court of Justice«
 - d) i Gibraltar, »Court of Appeal«

BILAG III

Afgørelser i appelsager kan i henhold til artikel 39 kun anfægtes:

- i Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene, ved en kassationsappel
 - i Tyskland, ved en »Rechtsbeschwerde«
 - i Irland, ved appel vedrørende et retligt spørgsmål, til »Supreme Court«
 - i Østrig, ved en »Revisionsrekurs«
 - i Portugal, ved en »recurso restrito à matéria de direito«
 - i Finland, ved appel til »korkein oikeus«/»högsta domstolen«
 - i Sverige, ved appel til »Högsta domstolen«
 - i Det Forenede Kongerige, ved én enkelt appel vedrørende et retligt spørgsmål
-

BILAG IV

Attest i henhold artikel 44 vedrørende retsafgørelser i ægteskabssager

1. Domsstat
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post:
3. Ægtefæller
 - 3.1. Hustru
 - 3.1.1. Fulde navn
 - 3.1.2. Fødselsland og -sted
 - 3.1.3. Fødselsdato
 - 3.2. Mand
 - 3.2.1. Fulde navn
 - 3.2.2. Fødselsland og -sted
 - 3.2.3. Fødselsdato
 - 3.3. Vielsesland, -sted (hvis dette kendes) og -dato
 - 3.3.1. Vielsesland
 - 3.3.2. Vielsessted (hvis dette kendes)
 - 3.3.3. Vielsesdato
4. Ret, der har truffet retsafgørelsen
 - 4.1. Rettens navn
 - 4.2. Rettens hjemsted
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato
 - 5.2. Journalnummer
 - 5.3. Retsafgørelsens art
 - 5.3.1. Skilsmisse
 - 5.3.2. Omstødelse af ægteskab
 - 5.3.3. Separation
 - 5.4. Blev retsafgørelsen truffet over for en udebleven sagsøgt?
 - 5.4.1. Nej
 - 5.4.2. Ja ⁽¹⁾
6. Navn på parter, som har haft fri proces
7. Er afgørelsen genstand for yderligere appel i henhold til lovgivningen i domsstaten?
 - 7.1. Nej
 - 7.2. Ja
8. Dato for retsvirkning i domsstaten
 - 8.1. Skilsmisse
 - 8.2. Separation

Udfærdiget i . . . , dato . . . Underskrift og/eller stempel

⁽¹⁾ De i artikel 42, stk. 2, omhandlede dokumenter skal vedlægges.

BILAG V

Attest i henhold til artikel 44 vedrørende retsafgørelser om forældremyndighed

1. Domsstat
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post
3. Ægtefæller
 - 3.1. Moder
 - 3.1.1. Fulde navn
 - 3.1.2. Fødselsdato og -sted
 - 3.2. Fader
 - 3.2.1. Fulde navn
 - 3.2.2. Fødselsdato og -sted
 - 3.3. Andet
 - 3.3.1. Fulde navn
 - 3.3.2. Fødselsdato og -sted
4. Ret, der har truffet afgørelsen
 - 4.1. Rettens navn
 - 4.2. Rettens hjemsted
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato
 - 5.2. Journalnummer
 - 5.3. Blev retsafgørelsen truffet over for en udebleven sagsøgt
 - 5.3.1. Nej
 - 5.3.2. Ja ⁽¹⁾
6. Børn, der er omfattet af afgørelsen ⁽²⁾
 - 6.1. Fulde navn og fødselsdato
 - 6.2. Fulde navn og fødselsdato
 - 6.3. Fulde navn og fødselsdato
 - 6.4. Fulde navn og fødselsdato
7. Navn på parter, som har haft fri proces...
8. Attestering af eksigibilitet og forkyndelse
 - 8.1. Er retsafgørelsen eksigibel i henhold til domsstatens lovgivning?
 - 8.1.1. Ja
 - 8.1.2. Nej
 - 8.2. Er afgørelsen blevet forkyndt for den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres?
 - 8.2.1. Ja
 - 8.2.1.1. Den pågældendes fulde navn
 - 8.2.1.2. Forkyndelsesdato
 - 8.2.2. Nej

Udfærdiget i ..., dato ... Underskrift og/eller stempel

⁽¹⁾ De i artikel 42, stk. 2, omhandlede dokumenter skal vedlægges.

⁽²⁾ Hvis mere end fire børn er omfattet, anvendes en anden formular.

BILAG VI

Attest i henhold til artikel 46, stk. 1, vedrørende retsafgørelser om samværsret

1. Domsstat
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post
3. Forældre
 - 3.1. Moder
 - 3.1.1. Fulde navn
 - 3.1.2. Fødselsdato og -sted
 - 3.2. Fader
 - 3.2.1. Fulde navn
 - 3.2.2. Fødselsdato og -sted
4. Den ret, der har truffet afgørelsen
 - 4.1. Rettens navn
 - 4.2. Rettens hjemsted
5. Retsafgørelsen
 - 5.1. Dato
 - 5.2. Journalnummer
6. Børn, som er omfattet af afgørelsen ⁽¹⁾
 - 6.1. Fulde navn og fødselsdato
 - 6.2. Fulde navn og fødselsdato
 - 6.3. Fulde navn og fødselsdato
 - 6.4. Fulde navn og fødselsdato
7. Afgørelsen er eksigibel i henhold til lovgivningen i domsstaten ☐
8. Retsafgørelsen ikke er truffet for en udebleven sagsøgt ☐
9. Børnene har haft mulighed for at blive hørt, medmindre en høring er fundet uhensigtsmæssig på grund af deres alder eller modenhed ☐
10. Praktiske ordninger vedrørende udøvelsen af samværsret
 - 10.1. Dato
 - 10.2. Sted
 - 10.3. Særlige forpligtelser for indehaverne af forældremyndigheden til at afhente/aflevere børnene
 - 10.3.1. Ansvar for transportomkostninger
 - 10.3.2. Andet
 - 10.4. Eventuelle begrænsninger i forbindelse med udøvelsen af samværsret
11. Navn på parter, som har haft fri proces

Udfærdiget i . . . , dato . . . Underskrift og/eller stempel

⁽¹⁾ Hvis mere end fire børn er omfattet, anvendes en anden formular.

BILAG VII

Attest i henhold til artikel 47, stk. 1, vedrørende tilbagegivelse

1. Domsstat

2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten

2.1. Navn

2.2. Adresse

2.3. Tlf./fax/e-post

3. Forældre

3.1. Moder

3.1.1. Fulde navn

3.1.2. Fødselsdato og -sted

3.2. Fader

3.2.1. Fulde navn

3.2.2. Fødselsdato og -sted

3.3. Andet

3.3.1. Fulde navn

3.3.2. Fødselsdato og -sted

4. Den ret, der har truffet afgørelsen

4.1. Rettens navn

4.2. Rettens hjemsted

5. Retsafgørelsen

5.1. Dato

5.2. Journalnummer

6. Børn, der er omfattet af afgørelsen ⁽¹⁾

6.1. Fulde navn og fødselsdato

6.2. Fulde navn og fødselsdato

6.3. Fulde navn og fødselsdato

6.4. Fulde navn og fødselsdato

7. Børnene har haft mulighed for at blive hørt, medmindre en høring er fundet uhensigtsmæssig på grund af deres alder eller modenhed ☐

8. Retsafgørelsen medfører tilbagegivelse af børnene ☐

9. Indehaveren af retten til at bestemme, hvor barnet skal bo

10. Navn på parter, som har haft fri proces

Udfærdiget i ..., dato ... Underskrift og/eller stempel

⁽¹⁾ Hvis mere end fire børn er omfattet, anvendes en anden formular.

BILAG VIII

Tabel til sammenligning med Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000

Ophævede artikler	Tilsvarende artikler i ny tekst
1	1, 2
2	5
3	12
4	
5	6
6	7
7	8
8	9
9	17
10	18
11	16, 19
12	20
13	2, 26
14	26
15	27, 28
16	
17	29
18	30
19	31
20	32
21	33
22	26, 34
23	35
24	36
25	37
26	38
27	39
28	40
29	41
30	52
31	53
32	42
33	44
34	43
35	54
36	60
37	61
38	
39	
40	62
41	64
42	63
43	
44	66, 67
45	68
46	71
Bilag I	Bilag I
Bilag II	Bilag II
Bilag III	Bilag III
Bilag IV	Bilag IV
Bilag V	Bilag V